

Всички слушаха поразени. Сякаш нѣщо ги бѣше попарило. Не смѣха да мръднатъ и проговорятъ. Калоянъ гнѣвно тропна съ кракъ.

— Защо мълчите? Какво ме гледате, като че сте чули Богъ знай какво невѣроятнo нѣщо! Нима нѣма да бжда последниятъ безумникъ, ако не използвамъ случая? Помислете си! Сега Солунъ е безъ защита! Само личното присѣствие на Бонифаций даваше твърдостъ и дързостъ на хората му. Безъ него тѣ нѣма да могатъ да защищаватъ града.

— Солунскиятъ чудотворецъ го закриля... — каза отново пресвитерътъ.

Калоянъ махна съ ржка.

— Това е било нѣкога. Сега вече той го е напусналъ. О! Само дано не съмъ загубилъ време! Кажете, кога точно стана това? Дали ще има време да се приготвя?

Князь Белота пристѣпи къмъ царя.

— Иваница, ти бѣше обещалъ на народа миръ тази зима. Войската нѣма да иска да се събере... Народътъ ще се разбунтува. Опасно е това, което замисляшъ... А и безъ това Анри самъ никога нѣма да ни нападне. Почини си тази зима. Ти самиятъ имашъ нужда отъ отмора. Не виждашъ ли на какво приличашъ? Не си отъ камъкъ. Пази силитѣ си... Дай на народа да си отдѣхне...

Калоянъ го изгледа дълбоко въ очитѣ и, като приближи съвсемъ близо до лицето му, каза:

— Отъ кога князь Белота почна да не се подчинява на господаря си? Отъ кога почна да се съмнява въ своя царь? Сбъркалъ ли е нѣкога Калоянъ досега?

Князътъ не сведе очи подъ острия взоръ на царя. Спокойно отвърна на погледа му.

— Иваница, ти си упоритъ и не искашъ да признаешъ, че търсишъ невъзможното. Не пресилий народа си. Не залагай главата си, не дразни Бога, не обиждай свети Димитъръ...

Калоянъ сви вежди.

— Ти не знаешъ какво брѣтвишъ, Белота. Когато Калоянъ иска нѣщо, той знае може ли да го извърши, или